

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

31 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Gordilă Nicolae,

Judecători – Guzun Ion, Catan Liliana

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Sorin Tighinean în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Zdrobău Nicolae XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 17.02.2017 - 19.07.2017;

instanța de apel: 29.08.2017 - 11.10.2017;

instanța de recurs: 22.12.2017 - 31.01.2018.

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 19 iulie 2017, Nicolae Zdrobău a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și în baza acestei norme legale i-a fost stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1 150 unități convenționale.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Nicolae Zdrobău la 31 decembrie 2016, fără a deține permis de conducere corespunzător categoriei „B” și ignorând prevederile pct.10.2) din Regulamentul Circulației Rutiere în vigoare, potrivit căruia, persoana care conduce un vehicul trebuie să posede permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus, s-a aflat la volan și a condus pe drumul public din s. Negrea, r-nul Hîncești, automobilul de model „Volkswagen Golf” cu n/î XXXXX până la ora 04:00, moment în care a fost oprit de către inspectorii de patrulare rutieră pentru control.

Astfel, fiind suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, cu scopul de a stabili concentrația de alcool în aer, i s-a propus să fie testat alcoolsopic la aparatul „Drager” în vederea constatării alcoolemiei, Nicolae Zdrobău intenționat a refuzat să fie testat alcoolsopic, respingând categoric cerința agentului de circulație, deși în conformitate cu cerințele impuse de prevederile art.23 alin.(3) lit. b) Legii nr. 131-XVI din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier și dispoziția pct.11 lit. j) din Regulamentul Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, era obligat să se supună acestor cerințe.

Prin acțiunile sale intenționate, Nicolae Zdrobău a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, individualizată prin, refuzul și eschivarea conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolosopică în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, acțiuni săvârșite de către o persoană care nu deține permis de conducere.

3. Sentința primei instanța a fost atacată cu apel de către avocatul Sorin Tighinean în numele inculpatului Nicolae Zdrobău, prin care a solicitat casarea sentinței instanței de fond și emiterea unei decizii, prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de 264¹ alin. (4) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea cererii declarate, apelantul a invocat că, sentința urmează a fi casată, deoarece procesul-verbal de constatare a infracțiunii, procesul-verbal de înlăturare de la conducerea mijlocului de transport și raportul agentului constator constituie falsuri și nu pot fi admise ca probe, fiind lovite de nulitate; în ceea ce privește locul întocmirii actelor de constatare, din declarațiile inspectorilor de patrulare Nicolae Bucicov, Dumitru Iurescu și Radu Pascari, rezultă că, actele de constatare în privința lui Nicolae Zdrobău au fost întocmite la fața locului, adică în s. Negrea, r-nul Hîncești, dar din procesul-verbal de constatare a infracțiunii, a procesului-verbal de înlăturare de la conducerea mijlocului de transport și a raportului agentului constator, rezultă că actele de constatare au fost întocmite în or. Hîncești. Fiind deja în or. Hîncești, inspectorii de patrulare au întocmit actele de constatare respective, indicând în mod fals că Nicolae Zdrobău a refuzat să semneze, or, acestuia nici nu i s-a propus, el de fapt rămânând în s. Negrea, așa cum au declarat în instanță inspectorii de patrulare.

Mai mult, avocatul a indicat că, un alt motiv ce ar sta la baza neadmiterii actelor de constatare în calitate de probe este legat de persoana care l-a documentat pe Nicolae Zdrobău, care a fost de fapt Radu Pascari și nu Dumitru Iurescu, dar deoarece Dumitru Iurescu nu avea certificat ce i-ar permite testarea alcoolosopică,

rezultă că acesta nici nu putea să-i propună lui Nicolae Zdrobău să treacă această procedură, iar actele de constatare au fost întocmite de o persoană neîmpuțernicită.

Totodată, avocatul a menționat că, acuzarea nu a prezentat nici o probă care ar confirma faptul instruirii speciale a inspectorilor de patrulare Nicolae Bucicov, Dumitru Iurescu și Radu Pascari pentru respectarea prevederilor Regulamentului, care le-ar permite dreptul de a supune persoanele testării alcooloscopice.

Avocatul a solicitat respingerea înregistrării video indicată de instanță ca probă pusă la baza condamnării lui Nicolae Zdrobău, deoarece a fost făcută pe ascuns, fără informarea lui Nicolae Zdrobău că este înregistrat.

De asemenea, apărarea a menționat că, probele acuzării nu coroborează între ele, iar declarațiile martorilor nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința contestată.

4.1. În motivarea deciziei, instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Astfel, în pofida faptului că, inculpatul nu își recunoaște vina, aceasta este dovedită în afara dubiilor rezonabile prin următoarele probe cercetate în cadrul ședinței:

- declarațiile martorilor Nicolae Bucicov (f.d.12, 82-83); Dumitru Iurescu (f.d.13, 84-85); Radu Pascari (f.d.16, 86-87);

- procesul-verbal de consemnare nr.1430 din 31.12.2016, potrivit căruia, la 31.12.2016, ora 04:00, în s. Negrea, r-nul Hîncești, a fost stopat automobilul de model „VW Golf”, cu n/î XXXXXX, condus de către Nicolae Zdrobău, care se afla în stare de ebrietate și a refuzat testarea alcooloscopică (f.d. 5);

- raportul agentului constator nr. 01 116503 cu privire la înregistrarea și evidența sesizărilor și al altor informații despre infracțiuni din 31.12.2016, din care rezultă că Nicolae Zdrobău a refuzat testarea alcooloscopică (f.d. 6).

În cadrul ședinței de judecată a primei instanțe, procurorul a înaintat o cerere cu privire la refuzul probei cu martorul Pavel Florea, care potrivit informației nr.1631 din 28.02.2017 eliberate de către Inspectoratul de Poliție Hîncești, ultimul este anunțat în căutare. Audiind opinia participanților la proces referitor la chestiunea propusă, în conformitate cu prevederile art. 328 Cod de procedură penală, prima instanță a admis cererea.

Cu referire la componența de infracțiune prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, instanța de apel a indicat că, în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele infracțiunii incriminate și anume, obiectul juridic generic - constituit din relațiile

sociale cu privire la securitatea în transport și obiectul juridic special este format din relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier, sub aspectul prohibiției impuse conducătorilor mijloacelor de transport de a conduce în stare de ebrietate.

Latura obiectivă a infracțiunii se exprimă în fapta prejudiciabilă concretizată prin acțiunea de refuz al conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolosopică, astfel potrivit procesului - verbal de consemnare nr.1430 din 31.12.2016, rezultă că la 31.12.2016, ora 04:00, în s. Negrea, r-nul Hîncești, a fost stopat automobilul de model „VW Golf”, cu n/î XXXXX, condus de către Nicolae Zdrobău, care se afla în stare de ebrietate și a refuzat testarea alcoolosopică, iar potrivit raportului agentului constator nr. 01 116503 cu privire la înregistrarea și evidența sesizărilor și al altor informații despre infracțiuni din 31.12.2016, rezultă că, ultimul a refuzat testarea alcoolosopică.

Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin intenție directă, or, Nicolae Zdrobău înțelegea caracterul prejudiciabil al acțiunii și a conștientizat consecințele refuzului de a trece testarea alcoolosopică, precum și dorea să conducă mijlocul de transport fără a deține dreptul de a conduce vehicule.

Subiectul infracțiunii este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a împlinit vârsta de 16 ani. Totodată, subiectul are o dublă calitate specială: 1) este conducător al mijlocului de transport; 2) nu deține dreptul de a conduce mijloace de transport.

Cu referire la argumentele invocate în cererea de apel precum că, probele examinate nu confirmă culpabilitatea inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, instanța de apel le-a respins ca fiind neîntemeiate, întrucât, reieșind din declarațiile martorilor Nicolae Bucicov, Dumitru Iurescu și Radu Pascari, rezultă că, Nicolae Zdrobău a refuzat trecerea testării alcoolosopice, deși i s-a explicat procedura de testare și modalitatea acesteia, iar aceste circumstanțe nu au fost combătute prin alte probe. Aceste circumstanțele au fost confirmate și de către inculpatul Nicolae Zdrobău, care a declarat că, i s-a propus să meargă la Spitalul raional Hîncești pentru a i se preleva mostrele de sânge.

Mai mult, refuzul inculpatului Nicolae Zdrobău de a fi testat alcoolosopic este demonstrat și prin imaginile video anexate la dosar.

Contrar argumentelor apelantului, proba video menționată a fost administrată în conformitate cu prevederile art. 93 Cod de procedură penală și coroborează cu întreg probatoriul și demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a conchis de a respinge ca neîntemeiat argumentul părții apărării precum că, sunt nule și nu pot fi

admise ca probe procesul-verbal de constatare a infracțiunii, procesul-verbal de înlăturare de la conducerea mijlocului de transport și raportul agentului constatare, deoarece a fost greșit indicat locul întocmirii or. Hîncești, dar nu s. Negrea, r-nul Hîncești, or, indicarea greșită a locului comiterii faptei nu schimbă esența faptului constatat în baza acestor acte și nu este suficient pentru declararea nulității acestuia.

Cu referire la alegațiile părții apărării precum că, Radu Pascari ar fi declarat că, Dumitru Iurescu nu avea certificat ce i-ar permite testarea alcooloscopică și că, rezultă că, actele de constatare au fost întocmite de o persoană neîmputernicită, instanța de apel a constatat că, în declarațiile martorului Radu Pascari date în ședința de judecată a primei instanțe, astfel de afirmații nu se conțin.

De asemenea, instanța a respins argumentele avocatului precum că, acuzarea nu a prezentat nici o probă care ar confirma faptul instruirii speciale a inspectorilor de patrulare Nicolae Bucicov, Dumitru Iurescu și Radu Pascari în privința testării alcooloscopice, or, acest fapt se prezumă până la proba contrară, probă pe care a avut posibilitatea să o obțină/solicite partea apărării pe parcursul urmăririi penale sau al examinării cauzei, fapt care nu a avut loc.

În acest context, instanța de apel a reiterat că, instanța de judecată nu adună probe în favoarea vreunei părți, dar le apreciază pe cele prezente la dosar.

Cu referire la înregistrarea video și că, aceasta nu poate fi admisă ca probă în proces, deoarece a fost făcută pe ascuns, fără informarea lui Nicolae Zdrobău că, este înregistrat, instanța de apel a menționat că, reieșind din explicațiile lui Radu Pascari, acesta dispune de certificat care-i permite utilizarea camerei în timpul serviciului, fapt care nu fost combătut cu probe de către partea apărării.

Totodată, instanța de apel a respins poziția apărării precum că, la etapa urmăririi penale, pentru a fi înlăturate divergențele existente legate de provocarea inculpatului de către inspectorii de patrulare, a solicitat concursul acuzării pentru administrarea mai multor probe și că, acest aspect nu a fost elucidat de către instanța de fond, or, la materialele dosarului nu sunt probe care să ateste că, partea apărării ar fi acționat conform prevederilor art. 298 - 299 Cod de procedură penală, în cazul în care considera că, organul de urmărire penală nu-i soluționează demersurile în modul prevăzut de lege.

La fel, instanța de apel a respins ca neîntemeiat argumentul părții apărării precum că, inculpatul Nicolae Zdrobău a fost provocat de către inspectorii de patrulare de a se urca la volanul automobilului, or, după cum s-a constatat supra, Nicolae Bucicov, Radu Pascari și Dumitru Iurescu i-au spus inculpatului Nicolae Zdrobău să nu urce în stare de ebrietate la volan. Aceștia sunt colaboratori de poliție

și la data comiterii infracțiunii erau la serviciu, iar probe care să demonstreze imparțialitatea acestora nu au fost prezentate.

Mai mult, instanța de apel a constatat că, probele cercetate demonstrează că, până în ziua comiterii infracțiunii, martorii menționați nu l-au cunoscut pe inculpat și nu există temeieri de a presupune că, declarațiile acestora nu sunt sincere și nu corespund realității.

Totodată, instanța de apel a menționat că, indiferent de circumstanțe, inculpatul Nicolae Zdrobău, urcând la volanul automobilului, a acționat contrar prevederilor art. 14 lit. a) Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, potrivit căruia, conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă în stare de ebrietate.

Instanța de apel a respins ca neîntemeiat argumentul părții apărării precum că, inculpatul urmează a fi achitat din motiv că, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, or, în speță, după cum s-a menționat supra, vinovăția lui Nicolae Zdrobău în privința comiterii infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, a fost confirmată prin probele cercetate, iar nerecunoașterea vinovăției nu echivalează cu achitarea inculpatului, de vreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță - relevate în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii respective, iar versiunea inculpatului Nicolae Zdrobău urmărește scopul evitării răspunderii penale pentru fapta săvârșită.

Criticile cu privire la aprecierea probelor efectuată de către prima instanță exprimă opinia subiectivă a apelantului, care nu sunt motivate, în sensul de a da o nouă apreciere probelor puse la baza condamnării inculpatului în vederea achitării acestuia.

Cu referire la individualizarea pedepsei penale, instanța de apel a constatat că, sancțiunea normei prevăzute de art. 264¹ alin. (2) Cod penal, prevede pedeapsa cu amendă în mărime de la 1 050 la 1 150 de unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau închisoare de până la 1 an.

Astfel, în privința inculpatului a fost reținută circumstanța atenuantă - aflarea la întreținerea inculpatului a unui copil minor și circumstanța agravantă prevăzută de art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiuni similare - Nicolae Zdrobău a fost anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Hîncești din 23.01.2017 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsă cu amendă.

În această ordine de idei, instanța de apel a indicat că, pedeapsa aplicată anterior inculpatului nu și-a atins scopul de reeducare și prevenire a comiterii unor noi infracțiuni.

În concluzie, cu referire la individualizarea pedepsei de către prima instanță, având în vedere circumstanțele cauzei elucidate supra, ținând cont de faptul că, inculpatul a fost anterior condamnat pentru o infracțiune similară, dar a comis din nou o infracțiune ușoară și întrucât la materialele cauzei nu există probe care ar atesta că, pedeapsa cu amendă în limita maximă prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, nu ar duce la corectarea inculpatului, instanța de apel a conchis că, prima instanță just și echitabil a concluzionat că, în privința inculpatului Nicolae Zdrobău este rațională aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, această pedeapsă fiind una de natură să restabilească echilibrul social perturbat prin comiterea infracțiunii și să asigure, totodată, realizarea scopului legii penale.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Sorin Tighinean în numele inculpatului în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei decizii prin care inculpatul să fie achitat de învinuirea de comiterea infracțiunii imputate din motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

În argumentarea recursului, avocatul susține că, actele primare de constatare ale infracțiunii urma să fie declarate nule, or, din declarațiile martorilor acuzării acestea au fost întocmite la fața locului, dar din conținutul acestora reiese că au fost întocmite în or. Hâncești. Totodată, recurentul susține că, incorect a fost indicată persoana care l-a documentat pe inculpat.

Mai mult, recurentul menționează că, instanța de apel urma să nu admită ca probă înregistrarea video, deoarece a fost efectuată pe ascuns, fără informarea lui Nicolae Zdrobău.

Recurentul susține că instanța de apel eronat a luat în calcul declarațiile martorilor acuzării Dumitru Iurescu și Radu Pascari, deoarece aceștia sunt persoane cointeresate în proces, mai mult, declarațiile acestora sunt contradictorii.

Totodată, apărarea menționează că, instanțele anterioare nu au luat în calcul faptul că inculpatul a fost provocat de către inspectorii de patrulare să urce la volan în stare de ebrietate.

5.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece este motivat prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, motive ce nu se conțin în

temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală. Totodată, criticile formulate de recurent nu conțin indicii unor erori de drept, respectiv nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului declarat de către avocatul Sorin Tighinean în numele inculpatului, se invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală - *când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Colegiul penal consideră că, instanța de apel legal și întemeiat a pronunțat decizia, constatând corect stabilirea circumstanțelor de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate, motivându-și soluția în acest sens (*pct. 4.1. din prezenta decizie*).

Colegiul penal reiterează că, criticile formulate de recurent enunțate la pct. 5. din prezenta decizie, au fost obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, care le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1., soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, ori materialul probator al cauzei penale dovedește incontestabil legalitatea temeiurilor de fapt și de drept care au adus la pronunțarea hotărârilor recurate.

Necâtând la faptul că, inculpatul nu și-a recunoscut vina, instanța de apel corect a constatat că, vinovăția acestuia pe deplin a fost dovedită prin probele acumulate la dosar.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii incriminate nu poate servi ca temei pentru achitarea acestuia, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vina acestuia în comiterea infracțiunii imputate, iar cele invocate de recurent sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmându-se scopul evitării răspunderii penale.

În continuare, referitor la temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și invocat la caz de către recurent, Colegiul penal specifică că, acest temei este incident atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În cazul dat, sub aspectul prezenței temeiului pentru recurs specificat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, apărătorul invocă acel fapt că probatoriul se bazează pe declarațiile martorilor Nicolae Bucicov, Dumitru Iurescu și Radu Pascari care sunt colaboratori de poliție și respectiv cei care au întocmit procesele-verbale, reținute ca probe la incriminarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate, alte probe nefiind prezentate, considerându-le astfel probe unilaterale, dubioase și parvenite de la agenții statului.

Rezultând din criticile recurentului invocate sub aspectul incidenței cazului de casare prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că, de fapt acesta se referă exclusiv doar la chestiunea de apreciere a probelor.

Mai mult, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul acestuia enumeră probe cercetate de instanțele de fond, după care în cele din urmă conchide că este un ansamblu probator unilateral și dubios, și care nu confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că, aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că, la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Astfel, Colegiul penal nu va analiza și verifica probele administrate în cauză.

În speța deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanțele de fond în vederea condamnării inculpatului și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită apărătorul.

Deci, Colegiul penal consemnează că, instanțele ierarhic inferioare verificând cele imputate inculpatului, au conchis corect că acuzarea a acumulat și prezentat instanței probe verosimile, pertinente și concludente, ce demonstrează indubitabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Mai mult, inculpatul recunoaște că a urcat în stare de ebrietate la volan, doar că a fost provocat de către inspectorii poliției de patrulare, astfel, Colegiul penal susține poziția instanțelor de fond care au indicat că, alegațiile apărării precum că a fost provocat în comiterea faptei imputate este una declarativă și fără suport probatoriu, or, poziția inculpatului este calificată de către instanță ca o metodă de echivare de la răspunderea penală.

Cât privește alegațiile avocatului precum că, instanța de apel a dispus ilegal ca partea apărării să asigure suport probatoriu argumentelor invocate, Colegiul penal le respinge ca neîntemeiate, or, în cadrul unui proces penal ambele părți dispun de mecanisme procesuale adecvate de a administra probe de sine stătător sau cu concursul instanței, normele procesual-penale enunțate creează un echilibru just în partea ce ține de respectarea principiului contradictorialității, sub aspectul exercitării drepturilor și obligațiilor fiecărei părți la proces, în funcție de calitatea procesuală a persoanei. Astfel, principiul contradictorialității vine să asigure participarea activă la proces, atât din partea acuzării, cât și din partea apărării, în special în partea ce ține de procesul de administrare a probelor.

Astfel, invocarea nevinovăției inculpatului, a constituit obiect de studiu în instanța de apel, asupra căreia această instanță s-a expus argumentat în hotărârea sa, concluzii care nu conțin temeuri pentru instanța de recurs de a interveni în sensul casării hotărârii atacate.

În temeiul celor expuse, Colegiul penal statuează că, considerentele menționate se realizează celor constate de prima instanță și de instanța de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză, la capitolul stabilirii vinovăției inculpatului, pe baza unor juste aprecieri a probelor administrate în cauză, dând

faptelor comise de către ultimul o încadrare juridică corectă și în corespundere cu prevederile legale.

Finalmente, Colegiul apreciază ca legală și întemeiată hotărârea instanței de apel, care a fost adoptată în corespundere cu prevederile art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de recurent este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către avocatul Sorin Tighinean în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui Zdrobău Nicolae XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *28 februarie 2018*.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan